

TAISTELU VAPAUDESTA JA TAISTELU VALLASTA

„Novoje Vremja” tekee paljastuksia. Tosiasiallisesti itsevaltiudellisena pysynyttä hallitusta palveleva sanomalehti on esittänyt joukon ankaria syytöksiä lehteämme vastaan ja varoittanut kadetteja siitä, että proletariaatin luokkataistelu on vaarallista porvaristolle. „Novoje Vremjan” järkeilyissä on päällystölle tehtyjen tavallisten kanteluiden joukossa kohtia, jotka herättävät koko kansassa mitä elävintä mielenkiintoa.

„Eikö kadetteja hävetä”, kirjoittaa „Novoje Vremja”, „esittää sosialivallankumoukselliset (kysymys oli „Volna” lehdestä) muka „esitaistelijoiksi poliittisen vapauden puolesta”? Ei sinne päinkään. Sosialivallankumoukselliset eivät taistele vapaudesta, vaan vallasta, ja vanhan itsevaltiuden asemesta he asettavat päämääräksi oman itsevaltiutensa — proletariaatin itsevaltiuden”.

„Novoje Vremja” palvelee uskollisesti ja vilpittömästi itsevaltiudellista hallitusta. Isännän etuja ajaen palvelija touhuu peloitellakseen porvaristoa sosialistisen vallankumouksen aaveella. Se on ensimmäinen tehtävä. Toisena tehtävänä on kuvailla käynnissä oleva vallankumous sosialistiseksi, sekoittaa „kansan itsevaltius” „proletariaatin itsevaltiuteen”.

Molempia mainittuja tehtäviä täyttämään pyrkivien itsevaltiuden palvelijain juonet ja väärennykset eivät ole sattuma. Vanhan, itsevaltiudellisen vallan palvelijat ovat aina ja kaikkialla pyrkineet ja pyrkivät tuollaiseen „väärentelyyn”, eivätkä he pyri siihen ainoastaan lehtikirjoituksissa, vaan koko politiikassaan.

Sen tähden novojevremjalaisen petoksen erittely saa sängen vakavan merkityksen. Pysähtykäämme ennen kaikkea tuohon „kauheaan” löytöön: „sosialivallankumoukselliset” eivät taistele vapaudesta, vaan vallasta. Katsokaamme, mitä se merkitsee. Kansan vapaus on taattua vasta silloin, kun kansa saa todella, ilman mitään esteitä muodostaa liittoja, pitää kokouksia, julkaista sanomalehtiä, kun kansa saa säätää itse lait, itse valita ja erottaa kaikki valtion viranhoitajat, joille uskotaan lakien käytäntöönpaneminen ja hallitseminen lakien nojalla. Siis kansan vapaus on taattu täydellisesti ja todellisuudessa vasta silloin, kun kaikki valta kuuluu valtiossa täydellisesti ja todellisuudessa kansalle. Se on aivan ilmeistä, ja vain tahallinen halu tuoda sekaannusta kansan tajuntaan ohjalle sellaisia hallituksen palvelijoita kuin „Novoje Vremjaa”. Tämä ilmeisen selvä totuus todetaankin työväenpuolueen ohjelmassa. Tässä ohjelmassa on etutilalla niiden poliittisten vaatimusten joukossa, jotka ovat toteutettavissa porvarillisen yhteiskunnan pohjalla, s.o. samalla kun säilyy tuotantovälineiden yksityisomistus ja talouden harjoittaminen markkinoita varten, *kansan itsevaltiuden* vaatimus. Se, joka taistelee kansan vapaudesta, taistelematta samalla siitä, että kaikki valta valtiossa kuuluisi kansalle, hän on joko epäjohdonmukainen taikka vilpillinen.

Näin on vapaudesta ja vallasta käytävän taistelun laita, kun puhutaan vain päätelmiemme logiikasta. Vapautustaistelun historiassa on asia aina niin, että hankkiessaan vapautta kansa saa taistelunsa alussa vanhalta vallalta *lupauksia* vapauden takaamisesta. Vanha, kansasta riippumaton ja kansan yläpuolella oleva valtiovalta *lupaa kansalle* taata vapauden, lupaa sen kauhusta vallankumouksen edessä. Lupaukset jäävät täyttämättä, eikä niitä voida täydellisinä täyttää niin kauan kuin säilyy valta, jota kansa ei voi vaihtaa. Kaikkien vallankumousten kulussa, kun ne saavuttavat vissin kehitysasteen, koittaa sen vuoksi sellainen ajankohta, jolloin edellä esittämämme päätelmän ilmeisen selvä logiikka juurtuu elämän opetusten vaikutuksesta laajojen kansanjoukkojen tajuntaan.

Tällainen ajankohta lähestyy Venäjälläkin. Vuoden 1905 lokakuussa käyty taistelu oli historialliselta merkitykseltään taistelua siitä, että vanha valta antaisi lupauksen vapauden takaamisesta. Kansan ei ole onnistunut vielääkään saada

mitään sen enempää kuin lupauksia. Mutta lukuisat epäonnistuneet yritykset taistella tuosta enemmästä eivät ole menneet hukkaan. Ne ovat valmistaneet kansaa vakavampaan taisteluun. Ristiriita, joka vallitsee vapauden lupaamisen ja vapauden puuttumisen välillä, „kaikesta määrävän” vanhan vallan kaikkivoipaisuuden ja vain puhuvien „kansanedustajien” voimattomuuden välillä, tämä ristiriita leviää juuri nyt, juuri Duuman kokemuksen kautta, yhä voimakkaammin, yhä syvemmälle ja yhä kärkevämpänä kansanjoukkojen tietoisuuteen. Taistelu kansan täydellisestä vallasta tarkoituksena taata todella täysi vapaus kansalle, tämä taistelu lähestyy hämmästyttävän nopeasti poliittisten tapahtumain objektiivisen logiikan vaikutuksesta eikä päätelmiemme subjektiivisen logiikan vaikutuksesta. Senpä vuoksi muutama Duuman istuntopäivä jo riitti siihen, että alkoi puhaltaa raikas tuuli. Duuma on mainio paljastusase, ja se paljastaa erittäin hyvin petolliset ajatukset *tällaisen* Duuman voimasta, lupausten merkityksestä, lahjoitettujen perustuslakien tai vanhan vallan ja uuden vapauden välillä solmittujen sopimusten hyödyllisyydestä. Ja senpä tähden alkaakin niin pian näkyä enteitä vapausliikkeen uudesta ja reaalista askelesta eteenpäin. Kadettien vaalivoitot olivat saada pään pyörälle kaikilta. Kadettien menettely Duumassa alkaa jo himmentää kadettien kunniakehää. Vanhan vallan ja uuden vapauden keskenään sovittelijat kadottavat ja tulevat kiertämättä kadottamaan kansan silmissä loistonsa sitä mukaa kuin lähestyy taistelu kansan täydellisestä vallasta tarkoituksena taata todellinen vapaus kansalle.

„Volna” № 9,
toukokuun 5 pnä 1906
Allekirjoitus. N. L—n

Julkaistaan
„Volna” lehden tekstin mukaan